

Dramatiska stycken.

- Flavia**, Förbudslagen (1 d. 1 h.)
" Kärlek och politik (3 d. 2 h.)
Karlsson, Det blir bättre och bättre (4 d. 2 h.)
Knape, Midsommarelden (2 d. 7 h.)
Nylander, Första maj (4 d. 9 h.)
" Emigranten (3 d. 3 h.)
" I skogen (2 d. 2 h.)
" När drängin blei måg (3 d. 2 h.)
Nyström, Fästmöprovet (5 d. 1 h.)
" Gubben och gumman (1 d. 1 h.)
" Sonhustrun (3 d.)
" På talko (7 d.)
" Veteranen från 1808 (3 h. 1 d.)
" I sommartid (3 d. 3 h.)
" På hemväg från ängen (2 d. 2 h.)
" Vid kaffekoppen (3 d.)
" Under marknaden (3 d. 1 h.)
" Sjömansgossar (3 d. 3 h.)
Parus Ater, Far super (5 d. 3 h.)
" " Lump-Lenas testamente (3 d. 3 h.)
" " Hos spågumman (3 d. 3 h.)
" " Stackars Margit (5 d. 4 h.)
" " Bergkungen (3 d. 1 h.)
" " Gäckat hopp (5 h.)
" " Ut i livet (4 d. 5 h.)
Wahlbeck, Hur var fick sin käresta (6 d. 2 h.)

A.-B. FRAMS FÖRLAG, VASA.

PARUS ATER.

[Werman, Adèle.]

GÄCKAT HOPP

(SKÄMT I EN AKT)

NY UPPLAGA.

A.-B. FRAMS FÖRLAG, VASA.

TV. 6 /
Kuppad

GÄCKAT HOPP.

SKÄMT I EN AKT.

AV

PARUS ATER.

Personerna: Alfred.
Fritz.
Verner.
Rafael.
En dam.

(Scenen en trädgård).

Alfred. Gossar, jag har bett er komma hit i dag därför att mamma tagit en ung dam i inackordering över sommaren. Klockan är nu sex, och hon kommer med ångbåt kl. 7.

Fritz. Jag förstår egentligen inte vad vi ha med den saken att göra.

Verner. Ja, inte blir hon väl glad över att se en hop unge män här.

Rafael. Dröjer hon hela sommaren?

Alfred. Jag hoppas det. Hon skall vara ofantligt rik.

Fritz. Rik . . . åh för sjutton . . . hur mycket äger hon då?

Verner. Ja, är det fråga om millioner.

Rafael. Och är hon inte förlovad?

Alfred. Nej, förlovad påstår man att hon inte är. Hennes far har nyss kommit från Amerika.

Fritz. Åh . . . jäså . . . och medfört kapitaler . . . ser man på.

Alfred. Man viskar om en million.

Verner. Är hon enda dottern?

Alfred. Ja, . . . enda dottern. En son lär finnas i familjen.

Rafael. Men i alla fall blir hennes arvedel stor nog.

Alfred. Det är säkert. Därför har jag tänkt, att det kunde vara klokt och angenämt, om vi uppvaktade henne med en sång.

Fritz. Ja, . . . det skulle göra ett gynnsamt intryck på den unga damens hjärta.

Verner. Skulle vi fyra sjunga, menar du det?

Alfred. Så har jag tänkt mig saken. Hon finge då se att här på landsbygden finnas högre, ideellare intressen än ladugården och komposthögen.

Rafael. Men kvartettsånger hinna vi inte på en timme inöva.

Alfred. Nej, den enstämmiga sången talar nog också till hjärtat, om den sjungs med känsla och nyantering.

Fritz. I alla fall måste vi öva.

Verner. Och någon tid är inte att försumma, vi börja genast.

Rafael. Vilken sång har du tänkt dig?

Alfred. Nå se . . . det är nu så . . . att . . . att jag skrivit några välkomstverser på den vackra melodin: „Var välkommen envar“ . . .

Verner. Åh . . . du har blivit poet till hennes ära. Det är en god början . . . fortsatt bara.

Fritz. Låt oss höra poemet, du store skald och . . . kurtisör.

Rafael. Ja, vi kunna inte sjunga det, innan vi lärt oss orden.

Alfred. (*tar fram papperet, harklar sig och läser*).

Var välkommen, du mö
ifrån okända land,
till vår enkla, vår tarvliga bygd.

Ren vid tanken på dig
tänds vårt hjärta i brand
och vi skänka dig vänskap och skygd.

Verner. Håll litet, Alfred . . . männe du inte går alltför rakt på saken då du, förrän vi sett henne, sjunger att hjärtat tänds i brand.

Rafael. Hon kunde kanske misstänka att vi spekulera på millionerna.

Fritz. Ja, och att vi på förhand gjort upp planer.

Alfred. Jag anser att hon bör få ett varmt emottagande, sådant kännes gott på främmande ort.

Rafael. Låt oss höra vidare i texten.

Fritz. Nej, låt oss först öva första versen.

Alfred. Näväl . . . jag anför . . . kläm nu till . . . ett . . . tu . . . tre.

(*De sjunga*): Var välkommen, du mö
ifrån okända land . . .

Alfred. Håll . . . håll . . . för himmelens skull . . . det låter ju värre än när ett dussin kråkor kraxa.

Verner. Men en sång går inte att inöva på några minuter . . . du . . .

Rafael. Det skulle nog klingat härligare in i texten.

Fritz. Små missljud skada i det hela inte, harmonin blir desto skönare emellan dem.

Alfred. Prat, det måste låta vackert, riktigt vackert för att imponera.

Verner. Nå, vi klämma till ånyo . . . ordspråket säger: „bättre lycka nästa gång“.

Alfred. Men kom ihåg . . . ni måste utveckla mera känsla, inte råa kalla toner . . . kör i vind . . . ett, tu, tre.

(*De sjunga*): Var välkommen, du mö
ifrån okända land,
till vår enkla, vår tarvliga bygd.

Alfred (*utom sig*). Sluta då . . . sluta då för
sjutton . . . lika gärna kan jag draga upp min systers
gamla spruckna spellåda . . .

Fritz. (*argt*). Så drag då upp den . . . det skall
hundingen stå här och gala.

Verner. Ja, och drag du själv till helsicke . . .
vi gå vår väg.

Rafael. Konstnärlig tonkonst kan hon väl, för
raggen i våld, inte vänta sig här på landsbygden.

Alfred. Nå nå . . . nå nå, tag för all del inte
illa upp, kamrater. Tålmod . . . tålmod . . . låt oss
försöka än engång.

Verner. Men kom ihåg, att du får inte chikanera
oss . . .

Rafael. Och glöm inte att var fågel sjunger efter
sin näbb . . . här finnas inga näktergalar.

Fritz. Nå, så börja vi igen . . . vi få allt skynda
oss, kl. är över sex.

Alfred. Fina nyanseringar . . . takt och harmoni
. . . ljuvliga tonvägor och smältande effekt . . . ett . . .
tu . . . tre.

(*De sjunga*): Var välkommen, du mö
ifrån okända land,
till vår enkla, vår tarvliga bygd.
Ren vid tanken på dig
tänds vårt hjärta i brand . . .

(*En dam kommer*). Vilka härliga toner, som strömma
mig till mötes. Vem är det, mina herrar, som tänt ert
hjärta i brand?

(*Alla bocka djupt*).

Alfred. Är det fröken Sylvia Brumming, som
jag har äran hälsa välkommen?

Damen. Ja — ångbåten kom en timme tidigare
än annonsen utvisade.

Alfred. Jag ber tusen gånger om förlåtelse,
att jag oartigt försummade att vara fröken till mötes
vid ångbåtsbryggan. Jag kan knappt förlåta mig
själv.

Damen. Jag ber — gräm Er inte alltför myc-
ket, min unge herre, en liten flicka visade mig vägen
hit.

Alfred. (*avsidet*). Hon är sannerligen förtju-
sande . . . Om hon inte inom en vecka är min, så
må jag inte heta Alfred Persson. (*Högt*). Jag har
äran att för fröken Brumming presentera min vän och
barndoms lekkamrat Fritz Solsten.

Fritz. (*djupt bockande*). Det fagnar mig obe-
skrivligt att göra frökens bekantskap. (*Avsidet*). Så
sympatisk, så älskvärd . . . om jag inte inom en
vecka fångar henne, så må jag vara ovärdig att kallas
man.

Alfred. Min vän, godsägaren Verner Vildeström.

Verner (*bockande*). Vilken lycka att få hälsa
en ung dam välkommen till vår avlägsna landsort.
(*Avsidet*). Hon skall bli min . . . ja min inom en vecka.

Alfred. Bokhållaren herr Rafael Korsbohm.

Rafael. (*med en bockning*). Lyckan ställde mina
steg hit, just vid den stund då Ni, min fröken, nalkades
vår strand. (*Avsidet*). Millionerna . . . millionerna
. . . om en vecka bli de mina.

Damen. Ni äro mer än älskvärda, mina unga
herrar, jag är övertygad om att jag kommer att trivas
här.

Alfred. Jag försäkrar Er, min fröken, att vi
skola bjuda till att göra sommaren angenäm.

Fritz. Om Ni är road av att segla, så blir det ett nöje för mig att så ofta Ni behagar bjuda Er en plats i min slup. (*Bockar*).

Verner. Och är Ni road av bergvandring, så ber jag att få bliva Er ödmjuka vägvisare. (*Bockar*).

Rafael. Är ni road av dans, så ber jag att till bal få sammankalla alla mina vänner . . . vill Ni göra mig den äran . . . (*Bockar*).

Damen. Så intressant . . . så roligt . . . så charmanta ni äro, men nu går jag för att ordna mina saker. Om en stund är jag här tillbaka . . . jag ber er invänta mig här.

Alla. Med nöje. (*De bocka djupt*).

Alfred. (*något spetsigt, då damen gått*) Åh kors . . . så artigt av dig Fritz, att bjuda henne plats i din slup. Du ämnar naturligtvis segla med henne till „lycksalighetens ö“.

Fritz. Och du vill naturligtvis ligga på lur vid stranden och skjuta ned mig av svartsjuka.

Alfred. Ja inte emotogo vi henne i vårt hus för att strö guld för dina fötter — det borde du förstå.

Rafael. Och Verner ämnar kliva med henne mot höjderna. — Bergbestigningar kantänka . . . du hoppas att hitta en gruva du. Med henne vill du stiga ned i de glimmande schakterna.

Verner. I bergkungens sal kan hon ju öva sig i dans med trollen, för att sedan dansa förtjusande på den bal, som du ämnar tillställa till hennes ära. Du hoppas kunna dansa in i sjunde himmelen. (*Svänger sig vresigt om på klacken*).

Alfred. (*häftigt*). Inte ämnar jag försakande träda tillbaka för någon av er, jag gör henne ogenerat min kur.

Fritz. Om hon föredrar dig. Det kunde hända att hon fäste sina ögon t. ex. på mig — vi ha ännu inte sett slutet.

Verner. När slutet är gott, så är allting gott, säger ordspråket. Det kunde möjligen hända er det sprattet, att damen lyssnade till mitt frieri.

Rafael. Sänk tonen litet, glöm inte att jag är damernas gunstling . . . vem vet . . .

(*Damen kommer rusande, förvandlad till gosse*).
Hjälp mig . . . hjälp mig . . . pappa har hittat mig . . . han har klätt av mig flickkläderna . . . han hade smugit sig hit före mig . . . jag vågar inte lämna mig i hans händer . . . hjälp mig! *Han (flämtar)*.

Alla. (*härpa*). Är det . . . är det . . . ja är det fröken Brumming?

Gossen. För raggen i våld . . . jag är inte någon fröken. Jag är Volmar Brumming och ber om hjälp . . .

Alfred. Men . . . men . . . jag begriper ingenting.

Verner. Inte jag heller.

Fritz. Nej . . . det är trolleri.

Rafael. En underbar förvandling.

Gossen. Min far är rik . . . nåväl . . . och jag . . . jag levde överdådigt . . . gjorde skulder . . . där är hemligheten.

Alfred. Och vi . . . vi trodde Ni var kvinna.

Alla. Vi trodde Ni var kvinna.

Gossen. Min far fick kännedom om mina skulder . . . han rasade . . . han hotade . . . han ville krossa mig. I min förtvivlan grep jag systers kläder och kom hit i hopp att kunna dölja mig, tills pappas vrede hejdat sig.

Alla. Åh . . . nu har han funnit Er.

Gossen. Ja han har funnit mig . . . det prasslar . . . tyst . . . hör ni inte . . . det är han . . . han kommer . . . himmel . . . jag tar till schappen . . . jag flyr . . . jag springer . . . (*han rusar bort*).

Alfred. (*till Fritz, efter en stunds tystnad*).
Och du, som skulle segla bort med henne . . .

Fritz. (*till Verner*). Och du, som ville följa
henne upp till höjderna . . .

Verner. (*till Rafael*). Och du, som ville föra
henne till en ljuvlig dans, det blev en dans på rosor.

Rafael. (*suckande*). Så strök millionen. . . .

Alfred. Vi voro dårar.

Fritz. Idioter . . . åsnor.

Verner. (*till Alfred*). Vill du inte deklamera
visan engång till?

Alfred. Fåt oss hellre improvisera en ny visa.

Rafael. Ja på den sköna melodin: gubben
Noak . . .

(*De sjunga*): Fyra åsnor, fyra åsnor
stodo i en ring.
Efter guld de fika,
hoppades bli rika,
men fick intet,
men fick intet
när allt gick omkring.

Ridå.